

τὰ δὲ μεταλλεῖα τῶν γαιανθράκων λογαριδέται ὅτι πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἡμιπάρουν νὰ ἀναπληρώσι τὰς χρείας ὅλου τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ ἔχει τηληθύωσιν. Εύρισκεται δὲ καὶ χρυσὸς εἰς μέρη τινὰ τῆς ἐπικρατείας.

Η ἐν τῇ Μεσογείῳ Θαλάσσῃ νῆσος Ἐλέα περιέχει πλειστον σόδηρον.

Εἰς τὴν Περσίαν, Ἀράβιαν, Ταρταρίαν, Ἰαπωνίαν,
καὶ Κίναν ὑπάρχουσι μεταλλεῖα γαλχοῦ, ὡς καὶ εἰς
τὴν Βαρβαρίαν, τὸ Μαρόκον, καὶ τὴν Αἴγυπτον.
Εἰς τὴν Κίναν, Πεγοῦ, Μαλάκκαν, Σουμάτραν, καὶ
Βάγκαν, παράγεται κασσίτερος· εἰς τὴν ἐσχάτην
ταύτην μόνην, ἐπτὰ ἔκατον μύρια λιτρῶν. Οὐ λίγος
ἡ φευδάρχυρος λέγεται ὅτι εὑρίσκεται ἀφθόνως εἰς
τὴν Ἰνδίαν, καὶ ὁ ὑδράρχυρος εἰς τὴν Κίναν καὶ Ια-
πωνίαν. Ή Άφρική παρέχει τούλαχιστον τέσσαρας
χιλιάδας τριακοσίας ἑδομήκοντα πέντε λίτρας χρυ-
σοῦ ἐτησίων, ἡ δὲ Νότιος Ασία τούλαχιστον χιλίας
διακοσίας πεντήκοντα λίτρας.

Αναμφιβόλως καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἶναι πολὺς πλοῦτος ὀρυκτῶν. Γαιάνθρακες εὑρέθησαν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ εἰς τινα μέρη φαίνονται σημεῖα στρεψότατα τῆς ὑπάρξεως σιδήρου· εἰς χώραν δὲ τόσον ὀρεινὴν πρέπει ὥσπειτος νὰ ὑπάρχῃ γαλοκός, μελυθός, κασσίτερος, ἵσως δὲ καὶ γρυπός καὶ ἄργυρος.

Η προτεταγμένη είκών παριστάνει μίχη τῶν διόδων ἡ περασμάτων εἰς ἔκτεταμένον τι Αγγλικὸν μεταλλείον κασσιτέρου. Βλέπομεν τρεῖς μεταλλευτὰς μὲ τὰς ἀξίνας των ἀνασκάπτοντας τὴν κασσιτεροῦχον γῆν, καὶ καθένα ἔξ αὐτῶν ἔχοντα λύγην πλησίον του διὰ τὸ σκότος—προσέτι ἄλλον ἐργάτην κυλίοντα ἔμπροσθεν αὐτοῦ φορείόν τι, σύηθες ἐν Αγγλίᾳ, συγκείμενον ἀπὸ μικρόν τι κιβώτιον μὲ δύο λαβάς, δύο πόδας, καὶ ἕνα τροχόν τὸ φορεῖον τοῦτο ἐγέμισε μὲ τὴν κασσιτεροῦχον γῆν, τὴν ἀνασκαφεῖσαν ὑπὸ τῶν τριῶν μεταλλευτῶν, καὶ νῦν μετακομίζει αὐτὴν διὰ περασμάτων καὶ διασταυρωμάτων τινῶν εἰς τὸ στόμα τοῦ μεταλλείου, δθεν νὰ ἀνασυρθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διὰ τινων μηχανῶν. Τὸ μονότροχον τοῦτο φορεῖον καθιστᾷ τὸ ἔργον αὐτοῦ πολὺ ἐλαφρότερον, παρ' ἀν ἐσήκουε τὴν κασσιτεροῦχον γῆν ἐπὶ τῶν νώτων ἡ ἐπὶ τῶν ὄμβων του—πλὴν διὰ νὰ ἐλαττωθῇ καὶ ὁ μικρὸς οὗτος κόπος, κατασκευάζονται εἰς τὰ ἔκτεταμένα μεταλλεῖα σιδηρόδρομοι διου τὸ ἔδαφος εἶναι ἐπίπεδον, καὶ οὕτω ἡ μεταλλοῦχος γῆ εὐκόλως μεταφέρεται εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναβάσεως.—Βλέπομεν καὶ ἄνδρα, καλήτερα ἐνδεδυμένον, ἐμβαίνοντα εἰς τὸ πέρασμα μὲ φῶς εἰς τὴν χειρά του. Αὐτὸς εἶναι εἰς τῶν ἐπιστατῶν τοῦ μεταλλείου, καὶ δονομάζεται Λοχαγὸς Καταχθόνιος. Ἐργον δ' αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐπιθεωρῇ τὸ εἶδος τῆς

θραυσμένης ύπὸ τῶν μεταλλευτῶν γῆς, καὶ νὰ προσ-
έγῃ ὥστε νὰ μὴ δολιεύωνται ἡ παραβατίνωσι τὴν
συνθήκην των. Διότι φυσικά, ποὺν ἀργίσωσιν οἱ
μεταλλευταὶ νὰ ἀνασκάπτωσι νέαν τινὰ μεταλλού-
χον φλέβα, γίνεται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἴδιοκτη-
τῶν τοῦ μεταλλείου ταχτικὴ συμφωνία, νὰ λαμβά-
νωσιν ἐν τι μέρος τῆς ἀξίας τοῦ μετάλλου, ἐπὶ συ-
θήκη τοῦ νὰ ἔκπληρωσι πιστῶς καὶ ἐπιμελῶς τὰ
χρέη των. Οἱ δυνατοὶ ξύλινοι στύλοι, οἱ ἐν τῇ εἰ-
κονογραφίᾳ βλεπόμενοι, εἰσήχθησαν πρὸς ὑποστή-
ριξιν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ μεταλλείου, ὥστε νὰ μὴ
καταπέσῃ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν. Κάποτε, ἀντὶ τούτων,
ἀρίνουσιν ιστάμενα ὅγκωδη μέρη τῆς ἔξορυσσομένης
γῆς, μᾶλιστα δὲ εἰς τὰ τοῦ ἀλατος μεταλλεῖα.

Ἴσως ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης, διὰ ποίον λόγον εἶναι κεκλιμένη ἡ διεύθυνσις τῶν στύλων, ώς καὶ τῶν πλευρῶν τοῦ περάσματος. Τοῦτο προέρχεται ἐξ τοῦ ὅτι αἱ φλέβες τοῦ μετάλλου εὔρισκονται ως ἐπιτοπλεῖστον κεκλιμένην ἔχουσαι τὴν διεύθυνσιν, καὶ οἱ μεταλλευταὶ φυσικὰ, σκάπτοντες, ἀκολουθοῦσι τὸν δρόμον αὐτῶν.

Οἱ μεταλλευταὶ συνήθως ἐργάζονται δὲ ἡγην τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα ἀναβαίνουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ ὑπάγουν εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν, αἵτινες παράκεινται εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ μεταλλείου. Εἶναι δὲ τωράντι ἀξιόλογον θέαμα, ὅταν ἀπὸ τὸν περιορισμὸν καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ σχότος τῆς ἡμέρας προκύπτωσιν εἰς τὸ ἴλαρὸν φῶς τοῦ δύνοντος ἥλιου. Ἐξέργονται μὲν τὰ γονδρὰ μάλλινα φορέματά των κεκοπιασμένοι καὶ ἀκάθαρτοι, προσφεύγουν ἀμέσως εἰς τὰ φρέατα ἢ τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος διὰ ναὶ νιφῶσιν, ἔπειτα ἀλλάζουσι τὰ φορέματα, καὶ διευθύνονται χαρωποὶ εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν καὶ εἰς εὐφρόνον δεῖπνον μετὰ τῶν συζύγων καὶ τέκνων των.

TO MANNA.

Ο ΓΕΡΩΝ ἡγούμενος τοῦ Σιναίου μοναχητηρίου ἐνεχείρει-
σεν εἰς ἡμᾶς ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, ὅλιγον
τι μάννα τῆς χερσονήσου, περιφημον τούλαχιστον ὡς δια-
δεχθὲν τὸ ἴσραηλιτικὸν μάννα, μολονότι δὲν ἔμπορει νὰ
θεωρῆται ὡς ἡ αὐτὴ οὐσία. Εὔρισκεται δὲ ἐπὶ τῶν κλώ-
νων καὶ κλάδων τῆς Τούρφας (Μυρίκης Γαλλικῆς Μαννα-
φόρου τοῦ Ἐρεμβέργου), ὅθεν ἔκρεει κατὰ συνέπειαν τοῦ
κεντήματος ἐντόμου τινὸς, καὶ φαίνεται ὡς στιλπνοὶ ῥανίδες.
Τὸ πίπτον ἐπὶ τῆς ἄγρου δὲν συνάγεται. Εἶχε δὲ γλυ-
κερὰν γεῦσιν, καὶ ἀναλύεται ὅταν ἐκτεθῇ εἰς τὸν ἥλιον ἢ
εἰς πῦρ. Οἱ Ἀράβες θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς τρυφῆς εἶδος,
καὶ οἱ προσκυνηταὶ τὸ ὑπερτιμῶσιν, ἔξαιρέτως οἱ ἐκ τῆς Ρω-
σίας, οἵτινες τὸ πληρόνουσιν ἀκριβά. Οἱ Ἕγούμενοι εἶχε
τύρα μικρὰν μόνον ποσότητα, τὴν ὅποιαν ἐφύλαττε διὰ τὴν
περιμενομένην ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Αἴγυπτῳ γενικοῦ προξένου

τῆς Ρωσίας. Τόσον δὲ γίγαντες τωράντι εἶχε καταντήσειν ἐσχάτως, ὥστε ἐπληρώνετο ἔδυμάκοντα ἔως ὑγδυήκοντα γρόσια τὴν ὄκαν.

Περὶ τοῦ μάννα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέγεται, «Ἄφου τὸ στρῶμα τῆς δρύσου ἀνένη, ἵδιον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐρήμου ἦτο πρᾶγμά τι μικρὸν καὶ στρογγύλον, ὡς μικρὰ χάλαζα, ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦτον ὅμοιον μὲ τὸν σπόρον τοῦ κοριάνδρου, λευκὸν· καὶ ἡ γεύσις αὐτοῦ ὡς πλακούντιον μὲ μέλι. Καὶ ὁ λαὸς ἐσύναξεν αὐτὸν καὶ τὸ ἥλεθον εἰς τὸν μύλον, ἢ τὸ ἐκποτεῖον εἰς τὸ ἴγδιον, καὶ τὸ ἔψηνον εἰς τὴν χύτραν, καὶ ἔκαμνον πάντας ἀπὸ αὐτοῦ· καὶ ἦτο κατὰ τὴν γεῦσιν ὡς ἐλαύοπηττα. Καὶ ὅτε κατέβαινεν ἡ δρόσος εἰς τὸ στρατόπεδον τὴν νύκτα, ἔπιπτε τὸ μάννα ἐπ' αὐτῆς.» Αφ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα οὐδὲν ἀρμοζει εἰς τὸ σημερινὸν μάννα. Καὶ ἀνὴρ πόρει δὲ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸν, ἢ προμήθεια τόσον ἀφθόνου ποσότητος, ὥστε νὰ ἐπαρχῇ εἰς τὴν καθημερινὴν ἀνάλωσιν δύο ἑκατομμυρίων λαοῦ, ἥθελεν εἰσθαι οὐχ ἦτον θαυμα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΔΕῖν ἀρνοῦμαι, λέγει ὁ Μίλτων, ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπαγρυπνῶμεν εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν βιβλίων, ὡς ἐπαγρυπνῶμεν εἰς τὴν τῶν ἀνθρώπων· καὶ κατ' αὐτὴν, νὰ περιορίζωμεν, φυλακόνωμεν, καὶ παιδεύωμεν αὐτὰ, ὡς τοὺς κακούργους· διότι τὰ βιβλία δὲν εἶναι ἄψυχα· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔχουσι μεγίστην δύναμιν, ἔχουσι τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ψυχῆς, ἥτις αὐτὰ παρήγαγε μάλιστα δὲ, διατηροῦσιν, ὡς ἐν φιάλῃ, τὴν καθαρωτάτην καὶ ἰσχυροτάτην οὐσίαν τοῦ νοὸς, ἐξ οὐ ἐγεννήθησαν. Γνωρίζω ὅτι εἶναι τόσον ζωηρὰ καὶ γόνιμα, ὅσον οἱ διδόντες τοῦ μυθώδους ἔκείνου δράκοντος· σπειρόμενα δὲ τῆς κάκεῖσε, ἐνδεχόμενον καὶ ἀνδράς ἐνόπλους νὰ ἀναδώσωσι. Καὶ ὅμως, ἐξ ἄλλου μέρους, τὸ νὰ θανατώσῃ τις καλὸν βιβλίον εἶναι τὸ αὐτὸν καὶ νὰ θανατώσῃ ἀνθρώπον· ὁ φονεύων ἀνθρώπων φονεύει λογικὸν πλάσμα, εἰκόνα Θεοῦ· ἀλλ' ὁ ἔξολοθρεύων καλὸν βιβλίον, φονεύει αὐτὸν τὸν ὄφθὸν λόγον, φονεύει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τρόπον τινὰ, ἐν τῷ ὄφθαλμῳ. Πλεῖστοι ἀνθρώποι ζῶσιν ἄχθη ἀρρώματος· ἀλλὰ τὸ καλὸν βιβλίον εἶναι τὸ πολύτιμον ζωτικὸν αἷμα περινουστάτου ἀνδρὸς, βαλσαμωμένον καὶ ἀποταμιευμένον, ὥστε νὰ γένη, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Λογγίνου, «τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου ὑπερήμερον.» Ἀληθεύει μὲν ὅτι ζωὴ ἀφαιρεθεῖσα εἶναι τῶν ἀδύνατων ν' ἀποδοθῇ· ἀλλ' ίσως αὐτῆς ἡ ἀπώλεια δὲν ἐπέφερε μεγάλην τινὰ ζημιάν εἰς τὸν κόσμον· καὶ ἀποβληθεῖσαν ὅμως ἡ ἀπολεθεῖσαν ἀληθείειν αἰσθητές πολλάκις δὲν ἀρκοῦν ν' ἀντικατοτήσωσιν, ἐνῷ δι' ἔλειψιν αὐτῆς ὀλόκληρα ἔθνη πάσχουσιν. Απαιτεῖται ἄρα μεγίστη σκέψις περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ καταδιώκομεν τοὺς ζῶντας ἀγῶνας τῶν δημοσιογράφων, περὶ τοῦ πῶς σθύνομεν τὴν λογικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν διατετρημένην καὶ ἀποτεταμιευμένην εἰς

βιβλία· ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι ἐμπορεῖ οὕτω νὰ γένη εἶδος φόνου, ἐνίστε μαρτύριον, καὶ, ἀν ἐκταθῆ εἰς ὅλα τὰ ἀντίτυπα, εἶδος γενικῆς σφαγῆς, συνισταμένης ὡς εἰς τὴν ἀφαιρεσίαν τῆς στοιχειώδους ζωῆς, ἀλλὰ τῆς αἰθερίου καὶ λεπτῆς οὐσίας, τῆς πνοῆς αὐτῆς τοῦ ὄρθου λόγου· εἰς φόνον ἀθανασίας μᾶλλον παρὰ ζωῆς.

Ο ΑΣΧΗΜΟΣ ΠΟΥΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ τις γέρων εἶχε μάθειν ἐκ πείρας, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ ἀνθρώπους κακῆς διαθέσεως. Μετεχειρίζετο δὲν ὡς γνώρισμα τῆς ψυχῆς ἐκάστου τοὺς ἑαυτοῦ πόδας, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον ὠφριότατος, ὁ δὲ στρεβλὸς καὶ δύσμορφος. Ἄν ξένος τις κατὰ τὴν πρώτην συνέτεξεν ἑθεώρει τὸν ἀσχημόν πόδα του μᾶλλον παρὰ τὸν ώραν, ἔμβανεν εἰς ὑποψίαν· ἀλλ' ἀν προσέτι ὡμίλει περὶ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε περὶ τοῦ ώραίου ποδὸς, ὁ φιλόσοφος ἔκρινε τοῦτο ἀποχρῶντα λόγον ὥστε νὰ παύσῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου σχέσιν. Ἐκαστος μὲν δὲν ἔχει τὸ δίπου τοῦτο ἐργαλεῖον· ἀλλ' ἔκαστος, μὲ μικρὰν προσοχὴν, δύναται νὰ παρατηρήσῃ σημεῖα τῆς μεμπτικῆς ταύτης, μεμψιμούριου διαθέσεως, καὶ νὰ κάμη παρομοίως ἀπόφασιν ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰς σχέσεις τῶν μ' αὐτὴν μεμιασμένων. Συμβουλεύει λοιπὸν τοὺς φιλαιτίους, δύσαρέσκους, καὶ δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἀν ἐπιθυμῶσι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, ὡς καὶ τὴν ἴδιαν των εὐδαιμονίαν, νὰ μὴ κυττάζωσι τὸν ἀσχημόν πόδα. —**ΦΡΑΓΚΑΙΝΟΣ.**

Η ΑΥΡΙΟΝ.—Ποίος δύναται νὰ εἴπῃ πόσον περιλαμβάνεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην; Μολονότι ἀναμέσον αὐτῆς καὶ ἡμῶν δλίγαι ὅραι μεσολαβῶσι,---μολονότι ταχέως θέλει ἀρχίσει τὸν δρόμον της,---ποίος μ' δύον τοῦτο ἐμπορεῖ νὰ προείπῃ τί μέλλει γενέσθαι εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς,---τίς οἶδε τί τέξεται ἡ ἐπιούσα;

Αὔριον! Οἱ εὐθυμοὶ ἐνδέχεται νὰ σκυθῷπασάσωσιν. Οἱ νῦν τὸ στάδιον τῆς ἡδονῆς διεκτέρχονται, μὲ γρυσσᾶς ἐπίδιας πρὸ διθαλμῶν, ἐνδέχεται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς πικρὰς λύτας. Η εὐτυχία ἐνδέχεται νὰ μεταβληθῇ εἰς δυστυχίαν.

Οἱ νῦν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δρόου ἐνδέχεται νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν κοιλάδα. Η δοδόχροος ἔκείνη παρειὰ ἐνδέχεται νὰ ὠχράσῃ ---τὸ σταθερὸν βῆμα νὰ τρέμῃ. Ενδέχεται νὰ κόμεθα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου.

Αὔριον! Ισως μεταβάλῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ισως σχηματίσῃ νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ζωὴν μας. Οσα φοβούμεθα ίσως δὲν πραγματοποιηθῶσιν.

Αὔριον! μακρὰ ἡ ἀνησυχία! Ας ἐπιστηρίζωμεθα εἰς τὴν Πρόνοιαν. Υπάρχει Ον, εἰς τοὺς δψθαλμοὺς τοῦ δποίου ἡ χθὲς, ἡ σήμερον, καὶ ἡ αὔριον οὐδόλως διαφέρουσιν· ὑπάρχει Ον, δυνάμενον νὰ διαθέσῃ ἀπάντα πρὸς ἡμέτερον δψλος.

Αἱ βαρόμετρικαὶ παρατηρήσεις τοῦ Πίπποτου Δαβίδ Wilkie. Αγγλου τεχνίτου, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ μὲν Νεκρὰ Θάλασσα εἶναι 1199 πόδας ὑποκάτω τῆς Μεσογείου, ἡ δὲ πόλις Ιερουσαλήμ 2282 πόδας ὑπεράνω τῆς Μεσογείου.